

Sygn. akt I C 872/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący **SSR Adam Mitkiewicz**

Protokolant Justyna Ciechomska

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od pozwanego R. M. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 37,76 (trzydzieści siedem 76/100) złotych wraz z umownymi odsetkami od kwoty 32,28 złotych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 26 listopada 2012 roku do dnia zapłaty i ustawowymi odsetkami od kwoty 5,48 złotych od dnia 26 listopada 2012 roku do dnia zapłaty
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie
3. Zasądza od pozwanego R. M. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 19,26 (dziewiętnaście 26/100) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 872/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26.11.2012 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł przeciwko R. M. o zapłatę kwoty 206, 65 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 168, 89 zł od dnia 26.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5, 48 zł od dnia 26.11.2012 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi od kwoty 32, 28 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 26.11.2012 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z nieuiszczenia przez pozwanego należności z tytułu umowy, zawartej pomiędzy pozwanym, a (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Powód podniósł, że z uwagi na niezachowanie przez pozwanego warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana, zaś na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych. Na podstawie umowy z dnia 27.04.2012 r. zawartej pomiędzy powodem, a poprzednim wierzycielem, powód nabył przedmiotową wierzytelność, na którą składają się następujące kwoty: 168, 89 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 32, 28 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału oraz kwota 5,48 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność

stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20.03.2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu (pozew - k. 1-6).

Nakazem zapłaty z dnia 10.12.2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi dochodzoną pozvem kwotę wraz z odsetkami, a także kwotę 90, 54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, bądź aby w tym terminie wniósł do Sądu sprzeciw (k. 7).

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany R. M., kwestionując zasadność domagania się od niego zapłaty dochodzonej kwoty wniósł o odrzucenie pozwu oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nie wyraził zgody na dokonanie przelewu wierzytelności, nie został również o przelewie poinformowany (sprzeciw – k. 8-9).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6.04.2007 r. pomiędzy R. M., a (...) Bank S.A. we W. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...) w kwocie 2.635, 79 zł na okres od dnia 6.04.2007 r. do dnia 15.04.2011 r. Umowa przewidywała obowiązek spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 48 miesięcznych ratach, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca w wysokości 80,16 zł (umowa pożyczki gotówkowej nr (...) – k. 48-49).

Pożyczkobiorca nie spłacił w terminie powyższej należności w całości (okoliczność bezsporna).

W dniu 27.04.2012 r. we W. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) Bank S.A. z siedzibą we W.), a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności, mocą której powód nabył wierzytelność przysługującą od R. M., wynikającą z umowy pożyczki nr (...) (k. 35-41).

Pismem z dnia 27.04.2012 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. poinformował R. M.

o przelewie wierzytelności (k. 45), zaś pismem z dnia 27.06.2012 r. wezwał R. M. do zapłaty kwoty 244, 51 zł w terminie 5 dni (k. 46). W wyznaczonym terminie pozwany nie uiszczył ww. kwoty (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt niniejszej sprawy i wymienionych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie wątpliwości nie ulegało, że pozwany R. M. zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej. Niewątpliwie zatem pomiędzy pozwanym, a (...) Bank S.A. we W. istniał stosunek obligacyjny – umowa pożyczki gotówkowej, będąca umową wzajemną. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynikało nadto, że powód nabył od następcy prawnego pożyczkodawcy wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki wobec pozwanego. W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany kwestionował jednak istnienie po jego stronie zadłużenia względem powoda. Wskazywał nadto, że nie wyraził zgody na przelew wierzytelności, nie został również o tym przelewie poinformowany.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że pozwany kwestionując istnienie po jego stronie zadłużenia w postaci niespłaconej kwoty kapitału winien był swe twierdzenia udowodnić. Pozwany wraz ze sprzeciwem od wydanego nakazu zapłaty nie przedłożył zaś żadnego potwierdzenia dokonania spłaty. W tym stanie rzeczy – w świetle przepisu art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości – należało uznać roszczenie powoda z tytułu niespłaconej kwoty kapitału w wysokości 32, 28 zł za uzasadnione. Na marginesie wskazać należało, że trudna sytuacja materialna pozwanego nie mogła stanowić podstawy do uchylania się od spełnienia zobowiązania.

W ocenie Sądu uzasadnione było również żądanie pozwu w zakresie kwoty 5, 48 zł, których powód dochodził tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20.03.2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Sąd zważył, że obowiązek uiszczenia odsetek karnych wynikał wprost z umowy pożyczki, nadto kwota przedmiotowych odsetek wykazana została poprzez przedłożenie noty odsetkowej, przy czym odsetki te zostały obliczone w sposób prawidłowym tj. obejmują okres od dnia następującego po dniu wskazanego w umowie przelewu wierzytelności, na który określono wartość przenoszonych wierzytelności, do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

W ocenie Sądu niezasadnym było zaś domaganie się przez stronę powodową zasądzenia kwoty 168, 89 zł, której powód dochodził tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi zaś, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyżej powołane przepisy statuują jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontradiktoryjności. Zgodnie z jej założeniem, ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662). Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zważyć należało, iż w toku postępowania powód nie wykazał swego roszczenia w zakresie kwoty 168, 89 zł. Powód wskazywał, iż kwota ta stanowi równowartość opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela. Jednocześnie kwota ta nie została ujęta w załączniku nr 5 do umowy przelewu wierzytelności, powód nie wskazał również jakie opłaty, w jakiej wysokości i z jakiego dokładnie tytułu składają się na przedmiotową kwotę. Wobec powyższego i w świetle zakwestionowania powództwa przez pozwanego, w ocenie Sądu powód nie udowodnił istnienia przedmiotowej wierzytelności. Na gruncie powyższego raz jeszcze podkreślić należało, iż w postępowaniu przed Sądem strony zobowiązane są do przedstawiania dowodów na poparcie swych twierdzeń, a skutki nieprzedstawienia takich dowodów obciążają stronę podnoszącą te twierdzenia. Sąd powinien zatem przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd doszedł do wniosku, że powodowi należy się od pozwanego kwota 37, 76 zł. na którą złożyły się: kwota niespłaconego kapitału oraz kwota odsetek karnych. Sąd zważył nadto, że zasądzone wierzytelności mogły być w drodze cesji przeniesione. Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Na mocy § 2 tej regulacji wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W zakresie zasądzonych kwot Sąd uwzględnił żądanie odsetkowe strony powodowej wyrażone w pozwie, które znajdowało uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych jak i umownych od dnia wniesienia powództwa. Nie ulegało zaś wątpliwości, iż w tym dniu pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia

Wobec powyższego, na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c., wobec częściowego jedynie uwzględnienia powództwa. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu wyrażoną w art. 100 k.p.c. każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę. Sąd rozliczył zatem koszty procesu, ustalając zasadę, że powód wygrał niniejsze postępowanie w 18 %, zaś pozwany w 82 %.

Poniesione przez pozwanego koszty procesu wyniosły 107 zł. Złożyły się na nie opłata od pozwu w wysokości 30, 00 zł, a także opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego kwocie 60, 00 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). Sąd zasądził zatem od powoda na rzecz pozwanego kwotę 19, 26 zł (107 x 18%).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.